

Kerry Fisher

**VAIKIV
ABIELU-
NAININE**

Kas riskiksid armastatud mehe nimel kõigega?
Isegi kui teaksid, et tema teod pole just kõige õilsamad?

Kerry Fisher
The Silent Wife
2017

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele
ERSEN.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja
loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Käesolev raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelaskujud, ettevõtted, or-
ganisatsioonid, paigad ja sündmused, mis pole kõigile laialt tuntud, on
autori kujutlusvõime vili või kirjeldatakse neid väljamõeldud kontekstis.
Kõikvõimalikud sarnasused tegelike inimestega – nii elusate kui ka sur-
nutega, samuti sündmuste ja paikadega on täiesti juhuslikud.

Kaane kujundanud Ilon Vilder
Toimetanud Ulve Määrits
Korrektor Inna Viires

Copyright © Kerry Fisher, 2017
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B01335518
ISBN 978-9949-82-170-9

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Minu perele

ESIMENE PEATÜKK

MAGGIE, Brightoni perekonnaseisuaamet,
15. jaanuar 2016

Sõnad „Palume kõigil pruudi saabumise ajaks tõusta!“ tekitasid minus kiusatuse ringi vahtida, et valges kleidis naist näha.

Minu pulmad toimusid suvalisel jaanuari keskpaiga pärastlõunal, kaugel olulistest kalendritähtpäevadest, nagu jõulud või valentini-päev. Kolmekümne viie aastasena polnud ma varem ühegi mehega koos elanud. Mitte et oleksin olnud kloostri viimane nunn – kuna mul oli kümneaastane poeg Sam, poleks keegi seda uskunudki –, vaid olin varem lihtsalt valedest meestest sõltuvuses. Sedasorti meestest, kelle eest isad tütreid keldrisse peidavad ja kelle pihta ülemise korruse aknast tulist rasva viskavad.

Aga minul pole isa olnudki, oli ainult ülilmõistev ema, kes nägi igaühes alati midagi head. Katkised hinged, unistajad, liimist lahti tege-lased – ema valmistas neile juustuga röstsaia ja lubas oma saamatut ta-gumikku meie diivanil parkida. Siis kui ema pidanuks luua haarama, manas ta näole naeratuse ja kinnitas: „Selle poisi süda on õiges kohas, kullake. Ta on lihtsalt veidi pöörane. Küll ta sellest välja kasvab.“

Aga nad ei kasvanud. Kuni ühel hetkel kohtusin Nicoga, kes ei pidanud millestki välja kasvama. Pärast pikki aastaid luuserite va-hel kahlamist leidsin viimaks kellegi, keda polnud tarvis muuta. Ta oli võimeline hommikul ise tõusma, tööl käima ning leppima pettu-muste ja närvesöövate olukordadega, ilma et temast oleks õllepur-kide, võlgade või muud kaost tähistavate esemete rada maha jäänud. Ta jõudis alati õigeaks ajaks kohale, ei lehanud alkoholi ega murd-

varguste järele ega öelnud mu poja Sami kohta lihtsalt „see laps“. Ja tal oli veel üks suur pluss – ta nimetas mind vahel imeliseks või lausa „uskumatuks“, kui tema itaalia päritolu välja lõi.

Ja selle asemel et mind aja jooksul aina vähem uskumatuks pidada, palus ta ühel päeval mu kätt. Parkerite naisperes oli see niisama haruldane sündmus kui teadmine, kes on su pärisisa.

Niisiis kõndisin Sami käevangus andma abielutöötust, milleks olin küpsem kui eales varem. Ma pidanuks end tundma nagu alpinist, kes jõuab mäetippu pärast aastatepikkust jalamil seismist ja üritamist. Aga selle asemel oli mul tunne nagu läbikukkunud jalgpallimängedžeril, kes kannab õlgadel fännide pahameelekoormat.

Vahekäigus üritasin tabada Francesca pilku. Tahtsin talle näidata, et mõistan teda ja et olukord polnud nii halb, kui tema kartis: me suudame selle toimima panna. Aga ta keeldus pead tõstmast. Teismelise pilk puuris põrandat ning keha pidas habrast lahingut vaenulikkuse ja ängistusega.

Tahtsin teha pausi ja paluda meie vähestel külalistel hetkeks lahkuda, et saaksin käe Francesca trotslikele kõssis õlgadele asetada ja kinnitada, et olen tema poolt. Olin taas sunnitud juurdlema, kas Nico tegi õige valiku, kui otsustas minuga abielluda ja minu olemasolu oma tütrele jäädavalt peale suruda.

Ent kõhklemiseks oli hilja.

Pigistasin Sami käsivart ja üritasin talle mõttes sisendada, et olin teinud abiellumisotsuse mitte üksnes enda, vaid ka tema huvides. Minu ema Beryl jumaldas Sami, aga selleks et elus edu saavutada, vajas mu poeg midagi enam kui õppetunde, kuidas üürimaksmise päeval korteriomaniku eest põgeneda.

Loo „Chapel of Love“ viimaste röömsate taktide ajal üritasin peast tõrjuda kõik peale Nico. Tahtsin nautida hetke, mil mees, kes mind täiendab ja terviklikuks muudab, on valmis, pea ees, tundmatusse hüppama ja minuga *abielluma*. See oli Parkerite kolme põlvkonna ajaloos midagi uut.

Silmitsesin Nico kuklal turritavaid lokke, mida ta oli üritanud taltutada, ja tundsin vaimustusesööstu. Hetkeks kaalusin perekonna-

seisuametnikuni jäänud viimaste meetrite läbimist hundirattaid viisates. Otsustasin siiski, et esimesel päeval Farinelli pere liikmena pole mõtet üle pingutada. Kui otsustada Nico sugulaste näoilmete järgi, siis olid nad oma glamuurses elus toimunud muutusele lihtsalt alistunud. Hoidsin kramplikult kinni lootusest, et piisava kannatlikkuse ja õnne korral suudame koos lastega üksteise ellu sulanduda ja moodustada midagi „normaalse“ pere sarnast. Ehkki ühe inimese normaalsus võib olla teise jaoks veidrus.

Ühesõnaga, pidime leppima kokku selles, mis on normaalne *meie* jaoks.

Kui laul lõppes, kadus ka minu soov puusi õõtsutada ja sõrmi niputada ning mulle hakkas tegelikkus kohale jõudma. Ametnik vuristas ette oma kohustuslikud laused ja küsis, kas keegi teab mõnd põhjust, miks me abielluma ei peaks. Tol hetkel hoidsin hinge kinni ja ootasin, millal kile teismelisekarjatus vaikust lõhestab. Nii vali, et kostab isegi hotellibaari, mispeale kõik oma õllekruusid lauale jätavad ja vaatama tulevad, milles asi. Üritasin selja tagant kostvast nihelemisest mitte välja teha. Ma ei tahtnud teada, mida Nico pere liikmete näoilmed väljendada võiksid – tema ema Anna kõrgil näol oli kahtlemata põlglik muie ja vanem vend Massimo seisis, näol naeratus, mis paistis väitvat, et Nico teeb midagi rumalat... järjekordselt. Olin lootnud, et meie armastuse ametlikuks kuulutamine aitab neil mokaotsast tunnistada, et neil on Nico õnne üle hea meel – iseäranis tema varasemaid läbielamisi arvestades. Kuid tseremooniatoas valitses samasugune elevus nagu arstikabinetis soolteuuringuprotseduuri jälgides.

Kiikasin moraalse toetuse saamiseks selja taha. Minu sõbrad kommunaalmajast näitasid mulle püstisi pöidlaid. Pöörasin pilgu kiiresti mujale, et nad ei jõuaks huilgama hakata, nagu juubeldatakse hobuse üle, kelle peale on raha panustatud ja kes eduka soorituse teeb. Olin juba märganud oma tulevast ämma nende dekolteesid ja litreid halvaksnuga piidlemas. Jumal teab, mida arvas Anna mu parima sõbratari kübarast, mis istus peas nagu pähkliuutu. Järgmisena otsisin julgustust oma emalt – ta ei valmistanud mulle pettumust, naeratades rõõmsalt nagu lustakas rododendronipõõsas toatäie süngete sibulate

keskel. Meenutasin tema varasemaid sõnu: „Pea püsti, kullake! Oled parim, mis selle perega juhtuda saab. Vii oma mehe tütre ellu stabiilsust ja armastust.“

Esimest korda elus tundsin soovi romantikale alistuda, uskuda, et armastus on särav ja eriline, mitte miski, mis paneb sind peeglistele vaatama ja oma lolluse üle pead vangutama.

Abielutöötuste ajal vaatasin Nicole otsa, uppusin tema lahketsesse ja soojadesse silmadesse ning eraldusin ülejäänud ruumisviibijaist. Ent Francesca pilk puuris mu selja sisse lausa tuntavalt auku, mistõttu läks mul Nico keskmise nime Lorenzo hääldamine sassi. Kujutlesin, kuidas terve nende pere silmi pööritab. Nico pigistas mu kätt, tuletamaks meelde meie varasemat arutelu, kui raske on sääraseks sündmuseks üleüldse päriselt valmis olla. Et oleme selles supis koos, nagu poliitikutel on kombeks öelda. Aga ma tundsin ikkagi Francesca kriitikanooli ja suurt protestisoovi asjaolu suhtes, et isa oli kaks aastat pärast tema ema surma otsustanud uue naise võtta.

Hoolimata minu ponnistustest Francescat paremini tundma õppida, oli ta minu suhtes endiselt tõrjuv ja kohati lausa ebaviisakas. Aeg-ajalt, kui tegin ettepaneku sõita kinno või välja õhtust sööma, lõi ta näost särama, ent sulgus hetke pärast uuesti endasse, justkui olnuks minu ideedest vaimustumine võrreldav ebalojaalsusega oma pärisema suhtes. Et meie pulmas osalemine oli Francesca meelet arvata vasti ülim reetmine, siis palusin Nicol anda tütrele valikuvõimalus, kas ta soovib osaleda või mitte. Ent Nico vastus oli kõigutamatu: „Me oleme perekond, mitte valikvastustega inimsalk. Me peame moodustama ühtse rinde. Lõppkokkuvõttes tekitab see temas turvatunnet.“

Aga kuidas on võimalik isa uuesti abiellumisest rõõmu tunda? Kolmeteistaastasele andis see kindlasti mõista, et mälestus tema emast hakkab tuhmuma. Et isa, kellega koos ta oli senini valuliselt leinanud, on õppinud emata edasi elama ja tema, Francesca, peab kaotusega edaspidi üksi toime tulema.

Ning kui kuulsin selja taga äkilist kriiset, jättis mu süda löögi vahela, sest arvasin, et Francesca on viimaks enesevalitsuse kaotanud.

Isegi perekonnaseisumetnik vakatas, kui karje ruumi kajama pani. Marmorpõrandal kõlasid õrnad sammud, mis said kuuluda üksnes Nico seitsmeaastasele vennapojale Sandrole. Sellele järgnes kõrgete kontsade kõpsumine ja uks löödi pauguga kinni.

Võitlesin kiusatusega selja taha vaadata ja sundisin end kesken-duma ametnikule, kes oli jõudmas sõnadeni, mida kartsin – nendeni, mis rääkisid teineteise hoidmisest nii haigena kui tervena. Ma ei suutnud meie lubadustesse süveneda, mõeldes ainult sellele, et Nico annab töotust juba teist korda. Kas ta oli hetkekski mõelnud, missu-gune koorem abielutöötusega kaasneb ja missugusele tööle on ta taas sunnitud näkku vaatama? Kas Nico oli osanud oodata, et sportlikult trimmis keha ja siledate läikivate juustega Caitlin vajab ühel hetkel põetamist ning hääbub nädalatega? Kui Nico mõtles lastesaamisele, kas oskas ta siis ette näha, et katab kunagi laua vaid endale ja oma teismelisele tütrele, üritades seejuures mitte välja teha kolmandast, ehmatavalt tühjaks jäänud kohast söögilauas, kus vanasti oli istunud Caitlin?

Neid sõnu lausudes Nico hääl murdus. Puudutasin tema käsivart, kinnitamaks, et kavatsen vähemalt viiskümmend aastat vapralt vastu pidada, ilma et mul isegi lampjalgsust tekiks. Viis, kuidas ta selle peale minu kätt pigistas, tõi mulle arusaamise, et tema esimene abi-elu kujundab ka järgmise.

Õnneks olin elanud piisavalt kaua, et muinasjuttudesse enam mitte uskuda.